

pa je pisava sicer nedosledna in češče pogrešna, vendar pristna Vodnikova, in to je menda glavna stvar.

Da se vkljub temu ta izdaja ne ujema popolnoma niti z Vodnikovo, niti s Smoletovo, prihaja od tod, ker je osnovana na podlagi Vodnikovega rokopisa, ki obseza skoro vse njegove pesmi od njega samega (pozneje, t. j. po letu 1806.) popravljene, nekatere celo po trikrat in štirikrat v predružačeni obliki prepisane. Iz tega rokopisa sem posnel vselej ono inačico, ki se mi je zdela najboljša, ter dostavil sem ter tam kako ločilo ali opuščaj (apostrof), katera znamenja je Vodnik v svoji izdaji precej zanemarjal, v rokopisu pa, če tudi ne dosledno, vsaj skrbneje postavljaj . . . » A prav radi svojih posebnih inačic bode Wiesthalerjeva izdaja Vodnikovih pesmi bodočemu njih preiskovalcu neobhodno potrebna navzlic starejšim izdajam, ako mu ne bode na razpolaganje rokopisna ostalina sama.

Čitajoč in pregledujoč Wiesthalerjevo izdajo ne moremo se iznebiti želje, da z nekoliko potezami primerimo ž njo ono izdajo, katero je po naročilu in v zalogi »Matice Slovenske« oskrbel Levstik. Vsporejanje obeh izdaj je zanimivo

zlasti gledé na navedene opazke; zakaj dočim sta se Smole in Prešeren v svoji izdaji, kakor smo že omenili, ravnala

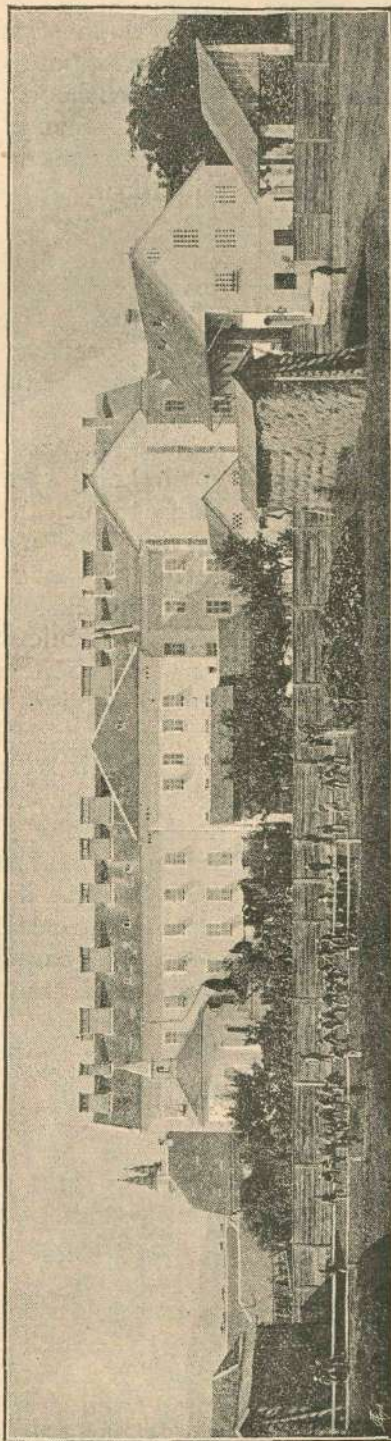
po istih nazorih, kakor gosp. ravnatelj Wiesthaler, ustrezal je Levstik povsem tistim načelom, ki se priporočajo v navedeni opazki: niti si ne moremo misliti, da bi bil mogel le-ta postopati drugače.

Posebno mnogo in trudoljubivo pečal se je Levstik, kakor je znano, z ustanavljanjem slovenske pisave, a pri tem jako pogosto izpreminjal svoje misli, kakor

pač pri takovih težkih in natančnih studijah ni drugače mogoče. A zaradi silnega svojega temperamenta je zahteval slepo pokorščino ukom, katere je, seveda ne brez temeljitega premišljevanja, kot prave spoznal ter je strastno pobijal nasprotné nazore; vsakodóbní njegov pravopis bi bil imel biti evangelijski ali zakonski; z jekleno doslednostjo je silil podenj vse spise i svoje i drugih, katere je imel baš takrat v delu. Tako n. pr.

si je privoščil Prešerna, zakaj če nisem napačno poučen, je tekst Jurčič-Stritarjeve izdaje njegovo delo; po pravici ga zaradi tega kara

Dr. M. Murko v letošnjem »Zvon«-u na str. 86, obsojajoč rečeno izdajo tako-le: »In kar je še hujše: mož, katerega moramo drugače visoko

Marijanišče od južne strani.
(Po fotografiji.)